

יום כיפור ON שמונה עשרה THE THEME OF

The theme of שמונה עשרה on יום כיפור is revealed in the התימת הברכה of the middle ברכה of שמונה עשרה:

ברוך אתה, ה', מלך מוחל וסולח לעונותינו ולעונות עמו בית ישראל, ומעביר אשמותינו בכל שנה ושנה, מלך על כל הארץ, מקדש ישראל ויום הכפרים.

The theme is forgiveness. Nevertheless, that forgiveness does not come automatically. It requires that an individual undertake some act in which he demonstrates his contriteness. Ever since the Torah was given to the Jewish People, forgiveness has been tied to an act of contriteness. That contriteness is described by the term: וידוי. Professor Eliezer Levy opens his book: יסודות התפלה, with the subject of וידוי, confession:

וידוי שבהקרבת קרבן-בתורה אנו מוצאים שלשה סוגי קרבנות, שבני ישראל-יחיד או צבור- היו מקריבים על חטאים שחטאו ואלה הם: קרבן חטאת, קרבן אשם וקרבן יום הכפורים. שלשתם נועדו לכפרה ולסליחה, ככתוב: "לכפר עליו" ו"נסלח לו." עם הקרבת הקרבנות האלה נדרשה גם אמירת תפלת וידוי, כמו שנאמר: "והקריב אהרן את פר החטאת", ולהלן כתוב: "והתודו את חטאתם אשר עשו."

Translation: Viduy As Part Of Offering The Korbanos-In the Torah we find three types of Korbanos that the Jewish People-individually and communally-offered for sins that they had committed. They are as follows: Chatas, Asham and the Yom Kippur offering. All three served as the vehicle by which a person obtained forgiveness, as it is written: "as repentance" and "to obtain forgiveness thereby." Along with the requirement to offer sacrifices, a second act was necessary; the recital of a confessional prayer, as it is written: And Aharon offered the Chatas sacrifice; and thereafter it is written; and they shall confess the sin that they committed.

כדי לבטא את המזיגה המהותית של שני הדברים: מעשה הקרבן ודברי הוידוי, צריך המביא את הקרבן לסמוך את ידיו על ראש הקרבן ועל ידי כך להביע חרטתו על חטאו. סמיכה נהוגה בכל חטאת ואשם של כהן המשיח, של עדת ישראל- שאז סומכים זקני העדה- של נשיא של יחיד וגם בקרבן יום הכפורים, שמכפר הכהן הגדול "אחת בשנה על בני ישראל מכל חטאתם." והוא גם המתודה: "והתודה עליו את עונות בני ישראל." הרי שתפלת וידוי היא עיקר הכפרה. וכן נאמר בברייתא: "וכפר בעדו ובעד ביתו", זוהי כפרת דברים- תפלת וידוי (רש"י). פירוש הדבר, שהכפרה תלויה בתפלת וידוי. לכן נאמר במשנה: "כשם שוידויו של שער המשתלח מכפר על ישראל, כך וידויו של פר מכפר על הכהנים."

Translation: In order to express the intrinsic purpose of those two acts, the offering of a sacrifice and a statement of contriteness, the one bringing the sacrifice placed his hands on the head of the animal being

1. This is another example of a prayer that does involve words but instead requires a physical act. That physical act alone conveyed the same message as וידוי does in words.

sacrificed. By doing so, he expressed his contrition to having sinned. The placing of one's hands on the head of the animal was a necessary element of each sin offering of the Kohain Ha'Moshiach, of the Jewish People-in which case the elders placed their hands on the head of the animal-of the leader and of the individual and the sacrifices of Yom Kippur during which the Kohain Ha'Gadol undertook to obtain forgiveness once a year for the Jewish People. In addition, as part of the Yom Kippur offering, the Kohain Ha'Gadol expressed his contrition in words, as it is written: and he shall confess the sins of the Jewish People. Thus it is evident that the expression of contrition was an essential part of the process by which forgiveness was obtained. And so we find explained in a Baraita: and the Kohain Ha'Kadol obtained forgiveness for himself and his family-that is the forgiveness that comes after expressing contrition-the prayer of Viduy (Rashi). This means that forgiveness is dependent on uttering words of contrition. That explains why the Mishna reports: just as the sacrifice that was offered on Yom Kippur by the animal being sent out to be dropped from a cliff brought forgiveness to the Jewish People, so too the words of contrition expressed by the Kohanim upon their bringing their sin offering brought forgiveness to the Kohanim.

וידוי בימינו: באין מקדש אין וידוי מעשר ואין וידוי בכורים ואין עבודה ביום הכפורים. באין סנהדרין אין וידוי מומחין וחייבי מלקות ואין עגלה ערופה. אף על פי כן לא פסקה תפלת וידוי בבית הכנסת גם אחרי חורבן הבית. תפלת וידוי מלוה את חיינו כל ימי השנה. ולא רק בעשרת ימי התשובה אנו מתפללים תפלת וידוי, כדי להכשיר בה את הקרקע לתשובה אלא גם בתפלות שבכל ימות השנה ברשותנו להתפלל תפלות וידוי: "אמר רבי יהושע בן לוי: אם בא אדם לומר אחרי תפלתו אפילו כסדר יום הכפורים, אומר: "כך נעשתה תפלת וידוי לאבן פינה בבנין כל תפלתנו. דברי וידוי נשמעו בימי שמחה כבימי אבל: החתן ביום שמחת לבו מתודה בתפלת מנחה. "ומי שחלה ונטה למות, אומרים לו: התודה."

Translation: Viduy in our day and age. We no longer have the Beis Hamikdash nor the Viduy recited over tithes nor the Viduy recited over the offering of the new fruits nor the sacrifices of Yom Kippur. We have no High Court, no Viduy of the experts nor do we administer the punishment of lashes nor do we have the offering of the goat "with the broken neck." Nevertheless, the practice of reciting Viduy in the synagogue did not cease after the destruction of the Beis Hamikdash. In fact, the prayer of Viduy became a part of our lives each day of the year. We express our contriteness in the Ten Days of Repentance in order to pave the way to repentance but even in our everyday prayers we are given permission to express our contriteness. "Rabbi Yehoshua son of Levi said: if a person wishes, he can recite the form of Viduy that he says on Yom Kippur everyday after he completes Shemona Esrei." As such, the prayer of Viduy serves as a foundation to all of our prayers. In addition, words of contriteness are expressed on happy occasions as well as on sad occasions: a groom on the happiest day of his life recites Viduy as part of his Tefilas Mincha while a person who is near death is instructed to recite Viduy.

The contriteness that has always been required as a prerequisite for obtaining forgiveness was given an additional name at the time of the Talmud; i.e. תשובה. That term is not mentioned in the תורה but is referred to in the משנה:

משנה מסכת יומא פרק ח' משנה ח'-חטאת ואשם ודאי מכפרין; מיתה ויום הכפורים מכפרין עם התשובה; תשובה מכפרת על עבירות קלות, על עשה ועל לא תעשה, ועל

להבין את התפלה

החמורות הוא תולה עד שיבא יום הכפורים וכפר.

Translation: MISHNAH. The sin-offering and the guilt-offering for the undoubted commission of certain offences procure atonement; death and the day of Yom Kippur together with penitence procure atonement. Penitence procures atonement for lighter transgressions: the transgression of positive commandments. Concerning the case of severer transgressions, penitence suspends the divine punishment until Yom Kippur comes to deliver atonement.

Professors Safrai in their פירוש ספראי to the above משנה describe the relationship between תשובה and וידוי as follows:

page 312:—התשובה היא בעיקרה הכרעה נפשית והחלטה לשנות את דרך ההתנהגות. עם זאת, היו חכמים שסברו שאף התשובה חייבת לכלול מעשה. המעשה היה אמירת הווידוי. כפי שראינו לעיל (בפרק ג'), בימי הבית אמר רק הכוהן הגדול את הווידוי. הווידוי נזכר פעם אחת במקרא, אך חז"ל דרשו שיהיו שלושה וידויים: הם דרשו את המונח "לכפר", המופיע בתיאור עבודת הכוהן הגדול, כאמירת וידוי. בתקופת התנאים הפך הווידוי למרכיב בתפילת יום הכיפורים ולדרך המעשית—ציבורית שהתשובה מתבטאת בה.

Translation: Teshuva requires internal resolve together with the decision to change one's course of conduct. For some of our Sages, that thought process alone was deemed to be insufficient. They held that Teshuva requires undertaking a physical act; i.e. expressing contrition in words. As we saw above, (Third Chapter), while the Beis Hamikdash stood, only the Kohain Gadol would express words of contrition. The need to express such words appears in the Torah only once, yet our Sages derived that it was necessary that the Kohain Ha'Gadol express those words three times. They viewed the verb: L'Chapeir that appears in the description of the service that the Kohain Ha'Gadol undertook on Yom Kippur as representing the need to express contrition. In the era of the Mishna, expressing contrition through words became the central focus of the prayers of Yom Kippur and became the means by which the community expressed its contrition.

With what words should וידוי be enunciated? The כוהן הגדול would express it as follows:

תלמוד בבלי מסכת יומא דף לה' עמ' ב'—משנה. בא לו אצל פרו, ופרו היה עומד בין האולם ולמזבח, ראשו לדרום ופניו למערב, והכהן עומד במזרח ופניו למערב. וסומך שתי ידיו עליו ומתודה וכך היה אומר: אנא השם! עויתי, פשעתי, חטאתי לפניך, אני וביתי. אנא השם! כפר – נא לעונות ולפשעים ולחטאים שעויתי ושפשעתי ושחטאתי לפניך אני וביתי, ככתוב בתורת משה עבדך (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר וגו'. והן עונין אחריו: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

MISHNAH. The Kohain Ha'Gadol came to his bullock and his bullock was standing between the hall and the altar, its head to the south and its face to the west. He stood in the east with his face to the west and he pressed both his hands upon it and recited his confession. This is what he said: O Lord! I have done wrong; I have transgressed; I have sinned before You, I and my family. O Lord! Forgive the wrongdoings, the transgressions, the sins which I have committed and transgressed and sinned before You, I and my family, as it is written in the Torah delivered to Moshe, your servant: for on this day shall atonement be made for you to cleanse yourself; from all your sins shall you be clean before the Lord. And they answered after him: blessed be the name of His glorious kingdom for ever and ever!

The **גמרא** provides examples of וידוי formulas that some of our early Sages included in their יום כיפור prayers:

תלמוד בבלי מסכת יומא דף פז' עמ' ב'—תנו רבנן: מצות וידוי ערב יום הכפורים עם השכה. אבל אמרו חכמים: יתודה קודם שיאכל וישתה, שמא תטרף דעתו בסעודה. ואף על פי שהתודה קודם שאכל ושתה, מתודה לאחר שיאכל וישתה, שמא אירע דבר קלקלה בסעודה. ואף על פי שהתודה ערבית, יתודה שחרית; שחרית, יתודה במוסף; במוסף, יתודה במנחה; במנחה, יתודה בנעילה. והיכן אומר? יחיד אחר תפלתו, ושליח צבור אומר באמצע. מאי אמר? אמר רב: אתה יודע רזי עולם. ושמאל אמר: ממעמקי הלב. ולוי אמר: ובתורתך כתוב לאמר. רבי יוחנן אמר: רבון העולמים. רבי יהודה אמר: כי עונותינו רבו מלמנות וחטאתינו עצמו מספר. רב המנונא אמר: א—להי, עד שלא נוצרתי איני כדאי עכשיו שנוצרתי כאילו לא נוצרתי עפר אני בחיי קל וחומר במיתתי הרי אני לפניך ככלי מלא בושה וכלימה. יהי רצון מלפניך שלא אחטא ומה שחטאתי מרוק ברחמיך אבל לא על ידי יסורין. והיינו וידויא דרבא כולה שתא. ודרב המנונא זוטא ביומא דכפורי. אמר מר זוטרא: לא אמרן אלא דלא אמר אבל אנהנו חטאנו. אבל אמר אבל אנהנו חטאנו, תו לא צריך. דאמר בר המדודי: הוה קאימנא קמיה דשמאל, והוה יתיב, וכי מטא שליחא דצבורא ואמר אבל אנהנו חטאנו קם מיקם. אמר, שמע מינה: עיקר וידוי האי הוא.

Translation: Our Rabbis taught: The obligation of confession of sins arrives on the eve of Yom Kippur, as the day turns dark. But the Sages added: Let one confess before one has eaten and drunk, lest one become upset during the course of the meal. And although one has confessed before eating and drinking, he should confess again after having eaten and drunk, because perchance some wrong happened in the course of the meal. And although he has confessed during the evening prayer, he should confess again during the morning prayer; and although he has confessed during the morning prayer, he should do so again during the Mussaf prayer. And although he had confessed during the Mussaf prayer, he should do so again during the afternoon prayer; and although he had done so in the afternoon prayer, he should confess again in the Ne'ilah prayer. At what point in Shemona Esrei should he say the confession? The individual after his 'Amidah Prayer'. The prayer leader in the middle thereof. What does he say as part of his confession? Rav said: 'You know the secrets of eternity'. Shmuel said: From the depths of the heart. Levi said: And in Your Torah it is said . . . R. Johanan said: Lord of the Universe. Rav Judah: 'Our iniquities are too many to count, and our sins too numerous to be counted'. R. Hamnuna said: 'My G-d, before I was formed, I was of no worth, and now that I have been formed, it is as if I had not been formed. I am dust in my life, how much more in my death. Behold I am before You like a vessel full of shame and reproach. May it be Your will that I sin no more, and what I have sinned wipe away in Your mercy, but not through suffering'. That was the confession of sins employed by Rav all the year round, and by R. Hamnuna the younger, on Yom Kippur. Mar Zutra said: All that is necessary only when he did not say: 'Truly, we have sinned', but if he had said: 'Truly, we have sinned', no more needs to be said, for Bar Hamdudi said: Once I stood before Shmuel, who was sitting, and when the prayer leader came up and said: 'Truly, we have sinned', he rose. Hence Bar Hamdudi inferred that this was the main formula of confession.

A similar discussion appears in the תלמוד ירושלמי:

להבין את התפלה

תלמוד ירושלמי (וילנא) מסכת יומא פרק ה', הלכה ז'—כיצד הוא מתודה? ר' ברכיה בשם ר' בא בר בינה רבוני, הטאתי, ומירע עשיתי, ובדעת רעה הייתי עומד, ובדרך רחוקה הייתי מהלך. וכשם שעשיתי, איני עושה². יה"ר מלפניך ה' א—להי שתכפר לי על כל פשעי ותמחול לי על כל עונותי ותסלה לי על כל הטאתי.

Translation: With what words does a person express his contrition? Rabbi Berachya in the name of Rabbi Bah son of Binah: My Lord, I have sinned, evil I have done; I have had an evil outlook; and I have travelled far from the correct path. As I have done in the past, I commit not to do again. May it be your will, G-d, my G-d, that you forgive me all my sins of whatever kind.

The above excerpt from the **תלמוד בבלי מסכת יומא** established the practice that individuals recite **וידוי** during the silent **שמונה עשרה** on **יום כיפור**, but the **שליח ציבור** together with the congregation recite **וידוי** during the fourth **ברכה** of **שמונה עשרה**; the **קדושת היום** of **ברכה**. The practice of reciting **וידוי** as part of the **ברכה** of **קדושת היום** of fourth **ברכה** of **שמונה עשרה** makes sense. Since the theme of the **ברכה** is forgiveness, then as a prerequisite to forgiveness, confession of those sins must be expressed. It is therefore fair to ask the basis for not having individuals recite **וידוי** in the fourth **ברכה** of **שמונה עשרה** on **יום כיפור**. One possible explanation may lie in the same reasoning that became the basis of two customs we learned concerning **מוסף שמונה עשרה** of **ראש השנה**; the practice in which individuals while reciting the silent **שמונה עשרה** said the standard **שמונה עשרה** of **ראש השנה** and not the **שמונה עשרה** of nine **ברכות** and a second practice in which the congregation omitted the silent **שמונה עשרה** and instead listened to the **שליח ציבור** reciting the **שמונה עשרה** out loud on behalf of those present. Both practices developed because the wording of **שמונה עשרה** is recited only twice during **ראש השנה** and most did not remember its words. A similar argument can be made concerning the form of **שמונה עשרה** recited on **יום כיפור**. It is recited only on one day per year. As a result, many may not have remembered the proper wording for **וידוי**. Those who knew the wording would recite it at the end of **שמונה עשרה**. The others would join with the **שליח ציבור** when he repeated **שמונה עשרה**.

My Rebbe, Rabbi Isaiah Wohlgemuth, z"l, on page 304 of his book: A Guide To Jewish Prayer, provides an additional explanation:

The Gemara tells us that the individual says Vidui after the Amidah while the *chazzan* says Vidui during the middle of the Amidah in the blessing of the sanctity of the day. The Talmud does not explain the reason for this change. Rav Soloveitchik once explained it the following way: An individual who is very sincere about saying Vidui

2. The promise not to commit the same sin again is missing from the versions of **וידוי** found in the **תלמוד בבלי** and in current **מחזורים**. The implications of omitting such a statement will be discussed in an upcoming newsletter.

and about repenting may be so embarrassed and ashamed and upset by former actions that he or she will break down and never finish the prayers. Therefore, it's best for the individual to say Vidui after finishing the Amidah. The *chazzan*, on the other hand, is our representative before G-d. He is not personally involved. He certainly can finish the Amidah. Therefore he says Vidui in the place where it belongs, in the blessing mentioning the special sanctity of the day.

On page 305, Rabbi Wohlgenuth provides a further explanation:

As the *chazzan*, representing Moshe, prepares to say Vidui, he mentions many reasons why G-d should forgive His people. Since he is representing the community he may do so. He has to find excuses for the misbehavior of the Jewish people. Therefore the chazzan says the Vidui and the blessing, **מחל לעונותינו ביום הכיפורים**, הוה ("forgive our sins on this Day of Atonement"). This prayer indicates that the Jews really are not evil at heart, and the Almighty should therefore pardon their sins. If the individual were also to say Vidui in the blessing of the sanctity of the day, he or she would follow it up with "forgive our sins on this Day of Atonement." The chazzan may make this declaration since he represents the community. The individual, however, must not minimize his or her sins or justify evil actions. Therefore, the individual must say Vidui after the Amidah, where there is no request for forgiveness mitigating the impact of the confession.

Despite the ruling in the **גמרא** that: **ושליח צבור אומר באמצע**, we do find the following in **סדר רב עמרם גאון**:

סדר רב עמרם גאון (הרפנס) תפילת ערבית של ליל יום הכיפורים—וסדר התפלות כך הוא, יחיד אומר בסוף מגן, ורצה והנחל לבניהם את יום הכפורים הוה באהבה, לסליחה ולמחילה וכפרה ולמחול בו את כל עונותינו³. זכרנו להיים וכו'. ובאתה גבור אומר מי כמוך וכו'. לדור ודור. וקודם שיחתום אומר ובכך תן פחדך, ובכך תן כבוד, ובכך צדיקים וכו'. אתה בחרתנו מכל העמים וכו' עד את יום הכפורים הוה. את יום מקרא קדש הוה. את יום סליחת העון הוה, למחילה ולסליחה ולכפרה ולמחול בו את כל עונותינו זכר ליציאת מצרים. אבל חטאנו אנחנו ואבותינו. אשמנו בגדנו העוינו והרשענו וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו, או"א מחול לעונותינו ביום הכפורים הוה, ביום מקרא קדש הוה, ביום סליחת העון הוה, מחה והעבר פשעינו מנגד עיניך, כאמור אנכי אנכי הוא מוחה פשעיך למעני וחטאתיך לא אזכור (ישעיה מ"ג, כ"ה). ונאמר, מחיתי כעב פשעיך וכענן חטאתיך שובה אלי כי גאלתיך (ישעיה מ"ד, כ"ב). ונאמר, כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו (ויקרא ט"ז, ל'). כי אתה סולחן לישראל ומוחלן לשבטי ישורון ודברך אמת וקים לעד, ומבלעדיך אין לנו מלך מוחלן וסולחן

3. We previously noted that this wording of the opening ברכה of עשרה on **יום טוב** and **שבת** was unique to **סדר רב עמרם גאון**.

להבין את התפלה

אלא אתה. בא"י מלך מוחל וסולה לעונותינו ולעונות עמו בית ישראל ומעביר אשמותינו בכל שנה ושנה, מלך על כל הארץ מקדש ישראל ויום הכפורים. ואומר רצה ומודים, ושים שלום, ומתודה אתה יודע וכו'. זו היא תפלת יחיד.

According to רב עמרם גאון, it is necessary that the individual recite וידוי as part of the middle ברכה in his silent שמונה עשרה. He includes the key words: אבל חטאנו אנחנו that is identified as the essence of וידוי in the excerpt provided above from מסכת יומא מר זוטרא on page 261 of the מקצצי נרדמים edition of his סידור, Rubin Maas, 2000, refers to the practice but gives it lukewarm approval:

קדוש. וכתיר מן אצחאבנא יזידון פי צלואת קידוש. ורבים מחבירינו מוסיפים בתפלות
קסב. ב אלכפור ענד / זכר ליציאת מצרים יום הכפורים אצל זכר ליציאת מצרים
אבל חטאנו עוינו פשענו מרדנו וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים
ולא שוה לנו ואתה צדיק על כל הבא עדינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו
והו גאיז אן יואד. וצלוה אלגדאה ומנחה וזה מותר להוסיף. ותפלת שחרית ומנחה

Why the practice described by both רב עמרם גאון and רב סעדיה גאון was instituted or why it was then not continued by any subsequent community is a difficult question to answer.

One last custom concerning reciting וידוי as part of שמונה עשרה is worth noting:

ספר שבולי הלקט סדר יום הכיפורים סימן שיט'—והיכן אמרה? אחר תפלתו; ושליח צבור אומרה באמצע תפלה כמו שכתבנו. ויש מקומות שנוהגין כשהחזן אומר את התפלה בקול שאומרים הוידוי באמצע התפלה בברכה הרביעית וחוזר ואומרה לאחר המברך את עמו ישראל בשלום כדרך שאמרין אותו בתפלת לחש. וכתב רבינו ישעיה ז"ל שזו היא טעות גדולה שלא מצינו שיהא אדם צריך להתוודות פעמיים בתפלה אחת וכן עיקר שבתפלת לחש אומרין אותו לאחר התפלה ושליח צבור אומר אותו באמצע וכן המנהג הנכון הפשוט בישראל.

Translation: At what point is Viduy recited during Shemona Esrei? Individuals recite it after completing Shemona Esrei while the prayer leader includes it as part of the middle Bracha of Shemona Esrei on Yom Kippur, as we have already provided. In some places they follow the practice of having the prayer leader recite Viduy both as part of the middle Bracha of Shemona Esrei and then again after he completes the repetition of Shemona Esrei, in the same manner as Viduy is said by individuals when they recite the silent Shemona Esrei. Rabbi Yeshaya, ז"ל, wrote that such a practice is a grave error since we do not find that it is ever necessary to recite Viduy twice within Shemona Esrei. The practice of having the individual recite Viduy after completing the silent Shemona Esrei while the prayer leader recites it during the middle Bracha of Shemona Esrei is the correct practice for every Jewish community.